

Arrest

nr. 185 051 van 3 april 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 27 maart 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2017 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 april 2017 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 27 maart 2017 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: [A.]

voornaam: [L.A.I.]

[...]

nationaliteit: Nigeria

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Op 26.04.2016 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot 3 jaar gevangenisstraf met uitstel 5 jaar voor de helft wegens internetfraude. Bij zijn vrijstelling uit de gevangenis op 17.06.2016 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 8 jaar betekend. Bovendien blijkt uit informatie van de politie blijkt ook ten laste van betrokkene in 2015 een PV BR.20.F1.045756/2015 door de gerechtelijke dienst arrondissement Brussel wegens informatica bedrog werd opgemaakt.

☐ *12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.*

Op 17.06.2016 werd aan betrokkene in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van acht jaar betekend.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde*

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om inbreuken te plegen op de openbare orde. Op 26.04.2016 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot 3 jaar gevangenisstraf met uitstel 5 jaar voor de helft wegens internetfraude. Bij zijn vrijstelling uit de gevangenis op 17.06.2016 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten

(bijlage 13) en een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 8 jaar betekend. Bovendien blijkt uit informatie van de politie blijkt ook ten laste van betrokkene in 2015 een PV BR.20.F1.045756/2015 door de gerechtelijke dienst arrondissement Brussel wegens informatica bedrog werd opgemaakt.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 10.11.2015 (bijlage 13qq), dat verlengd werd tot 27.11.2015 en op 17.06.2016 (bijlage 13).

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn asielpcedure op 09.03.2015 België zijn binnengekomen.

Betrokkene heeft op 10.03.2015 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd geweigerd door het CGVS op 02.06.2015. Betrokkene ontving vervolgens op 10.06.2015 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 09.06.2015) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 20.10.2015. Betrokkenes bevel om het grondgebied te verlaten werd vervolgens verlengd tot 27.11.2015.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Op 26.11.2015 ging betrokkene bij de gemeente Halle informatie vragen over een wettelijke samenwoning met een legaal in België verblijvende Nigeriaanse dame mevrouw [O.M.I.] (geboren te Benin City op 01.01.1981).

Betrokkene werd op 15.12.2016 door de politie aangehouden op basis van een aanhoudingsbevel wegens dader of mededader internet fraude/oplichting, valsheid en/of gebruik ervan. Betrokkene werd de volgende dag opgesloten in de gevangenis van Sint Gillis. Op 26.04.2016 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot 3 jaar gevangenisstraf met uitstel 5 jaar voor de helft wegens internetfraude. Bij zijn vrijstelling uit de gevangenis op 17.06.2016 werd aan betrokkene een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten (bijlage 13) en een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 8 jaar betekend. Betrokkenes beroep tegen dit bevel en inreisverbod heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Nigeria wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Bovendien blijkt uit informatie van de politie blijkt ook ten laste van betrokkene in 2015 een PV BR.20.F1.045756/2015 door de gerechtelijke dienst arrondissement Brussel wegens informatica bedrog werd opgemaakt.

Betrokkene heeft op 02.09.2016 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd zonder voorwerp verklaard op 22.03.2017. Deze beslissing is op 27.03.2017 aan betrokkene betekend.

Op 30.12.2016 maakte betrokkene te Mechelen melding van zijn voorgenomen huwelijk met de Belgische mevrouw [U.D.E.] (geboren te Lagos op 14.07.1968). Volgens de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de DVZ ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf, wordt betrokkene's uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten niet opgeschort daar betrokkene het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgeheven is.

Betrokkene's samenwoning met [...] de Belgische mevrouw [U.D.E.] geeft hem geen automatisch recht op verblijf. Daarnaast uit de aard, de ernst, de recentheid in tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 49830 dd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Het feit dat betrokkene samenwoont met mevrouw [U.D.E.] kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan twee eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, ter kennis gegeven op 10.11.2015 (bijlage 13qq), dat verlengd werd tot 27.11.2015 en op 17.06.2016 (bijlage 13).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Nigeria.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Inzake de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats in overeenstemming is met de wet. Verzoekers kritiek op de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering is dan ook niet dienend.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

De Raad wijst er daarnaast, wat betreft het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens, op dat artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij reeds van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op zijn repatriëring. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering toe te lichten werd dus voldaan.

Daarenboven dient te worden gesteld dat aangezien vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en, gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel kan worden aangenomen.

Het hoogdringend karakter van de vordering wordt ook niet betwist.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van het hoorrecht, van de billijkheid, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële en de formele motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van *“het respect voor de menselijke waardigheid”*.

Hij onderbouwt dit middel als volgt:

[...]

In de bestreden beslissing wordt er verwezen naar het artikel 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet.

a)

Artikel 7 bepaalt :

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven] :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

....

Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden.

Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.”

Bijgevolg kan de Dienst Vreemdelingen overgaan tot het nemen van een bevel tot verlaten binnen een bepaalde termijn en dient zij hierbij de internationale verplichtingen te respecteren .

De dienst vreemdelingenzaken kan een vreemdeling terug naar de grens leiden, maar heeft hier geenszins een verplichting. Zij dient dit dan ook uitgebreid te motiveren, gelet op de discretionaire bevoegdheid.

De aanhouding is enkel aan de orde, indien geen minder dwingende maatregelen doeltreffend zijn. Bijgevolg dient ook gemotiveerd, waarom geen minder verregaande maatregelen aan de orde zijn.

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissingen en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoeker.

De verzoeker dient gedwongen teruggeleid te worden terwijl hij samenleeft met zijn Belgische partner. Ondertussen staat de verzoeker onder een inreisverbod van 8 jaren die hij bij Uw rechtsinstantie aanvecht. Omtrent dit beroep is nog geen beslissing gevallen. Het spreekt voor zich dat een inreisverbod van 8 jaren een werkelijk gezinsleven in de weg staat.

Noch motiveert ze afdoende waarom ze overgaat tot huidige verregaande maatregel.

b)

Uit het artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet blijkt dat het principe geldt dat een beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een termijn van 30 dagen.

Een afwijking van die termijn, lees herleiding van die termijn, kan enkel en alleen als dit gemotiveerd wordt mits toepassing van de wet.

Art. 74/14.

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale

banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Overeenkomstig dit wettelijk principe dient aan de verzoeker in principe een termijn geboden te worden van 30 dagen.

Het algemeen principe geldt steeds, tenzij de Dienst Vreemdelingenzaken kan motiveren overeenkomstig het § 3 van het art. 74/14 Vreemdelingenwet waarom er afgeweken wordt.

Indien er afgeweken wordt van een algemeen geldend principe dient de uitzondering in het bijzonder gemotiveerd te worden.

In casu wordt de afwijking niet afdoende gemotiveerd.

- 5.2.4.

Uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, blijkt dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt :

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

De verwerende partij kan zich aldus niet verbergen achter de zogenaamde gebonden bevoegdheid, aangezien uit de wettelijke bepalingen blijkt dat de verweerster bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten dient rekening te houden met internationale verplichtingen, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van betrokken persoon.

- 5.2.5.

Bovendien moet de Dienst Vreemdelingenzaken bij het opleggen van een verwijderingsbeslissing rekening houden met de specifieke omstandigheden en meer bepaald met het gezinsleven.

Dit is expliciet vervat in het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De bestreden beslissing van verwijdering (zie stuk 1) bevat weliswaar een motivering omtrent verzoekers relatie met zijn verloofde doch er kan niet ingezien worden hoe een inreisverbod van 8 jaren, dit gezinsleven niet in de weg staat?

Uit onderstaande uiteenzetting zal bovendien blijken dat niet afdoende rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker.

In de verwijderingsbeslissing – bijlage 13 septies - is er zelfs geen verwijzing naar het artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Er is geen rekening gehouden met de specifieke en humanitaire omstandigheden.

De motiveringsplicht is geschonden.

• 5.2.6.

In casu zijn de humanitaire omstandigheden zeker aanwezig.

De verzoeker is afkomstig van Nigeria en verblijft sinds 2015 in België.

De verzoeker woont met zijn verloofde samen in Mechelen.

Hun huwelijksdossier is opgestart in Mechelen op datum van 30/12/2016.

Echter werden zij door de gemeente thans geïnformeerd dat dit huwelijksdossier opgeschort is ingevolge de beslissing van terugleiding.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt bovendien in de beslissing, in een zeer dubieuze motivering dat de verzoeker voorafgaandelijk zou gehoord zijn.

Verzoekers handtekening gaat evenwel deze vermelding op de bestreden beslissing vooraf.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat uit van een nogal zeer éénzijdige kijk.

Blijkbaar telt voor de Dienst Vreemdelingenzaken enkel het vertrek en wordt het niet geduld dat de verzoeker een huwelijksdossier indiende.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt enkel dat de openbare orde in het gedrang is. De gezinscel wordt niet betwist.

De verzoeker ziet niet in hoe de gezinscel kan voortgezet worden.

In België kan dit alleszins niet aangezien de verzoeker een inreisverbod kreeg van 8 jaren. Dit annulatieberoep loopt nog – zie zaak RvV 190.998.

In Nigeria kan dit ook niet aangezien de verloofde in België woont. Zij kan België niet verlaten om 8 jaren in Nigeria te gaan wonen. Zij heeft verplichtingen op sociaal en professioneel vlak.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent niets gemotiveerd.

De handelwijze van de Dienst Vreemdelingenzaken wringt.

Het recht gewaarborgd in het artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie houdt meer in dan een louter formalistische benadering.

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, stelt eveneens dat “eenieder recht” heeft op een behandeling die “onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn” is.

De verzoeker werd ernstig geschaad door de schending ervan.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat over tot de arrestatie van de verzoeker, beveelt nadien tot de vasthouding en terugleiden en motiveert in de bestreden beslissing nergens hoe het gezinsleven kan voortgezet worden.

Het is dan ook kennelijk onredelijk van de Dienst Vreemdelingenzaken om over te gaan tot deze arrestatie en terugleiding zonder in te gaan op dit gezinsleven, rekening houdende met de consequenties van voorliggende beslissing.

Dit is volledig in strijd met wat men van een billijke overheid mag verwachten. Door deze houding laat de Dienst Vreemdelingenzaken compleet na om deze feitelijke en juridische ontwikkelingen in overweging te nemen. De motiveringsverplichting is bijgevolg geschonden.

- 5.2.7.

Zoals reeds aangehaald kan de Dienst Vreemdelingenzaken enkel overgaan tot de aanhouding van een vreemdeling, voor zover er geen andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast.

Er wordt verwezen naar de openbare orde. Het is inderdaad waar dat hij veroordeeld is doch de verzoeker werd snel vrijgelaten omwille van zijn goed gedrag.

Het verblijf in de gevangenis heeft hem tot inkeer gebracht.

Verzoeker heeft zich aangemeld bij de gemeente om zich in te schrijven op het adres van zijn partner.

Dit impliceert dat de verzoeker een vast adres had. Hij heeft een vast adres dat gekend is bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker werd er zelfs actief opgespoord.

Er is in hoofdte geen enkel gevaar tot ontduiking. Integendeel verzoeker heeft zijn adres zelf te kennen gegeven dat hij wenste te huwen met zijn partner, mevrouw [U.D.].

De dienst Vreemdelingenzaken had kunnen werken met een vaste aanmeldingsplicht of met een borgstelling, zonder onmiddellijk te moeten overgaan tot de aanhouding van verzoeker.

Toch blijkt nergens uit de beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken enige ander maatregel heeft overwogen of waarom hij meent dat ze in casu niet aan de orde zouden zijn. De motiveringsplicht is geschonden.

De aanhouding van verzoeker is disproportioneel met het vooropgestelde doel.

- 5.2.8.

De Dienst Vreemdelingenzaken pleegt derhalve machtsmisbruik door de verzoeker te dwingen het land te verlaten, zeker rekening houdende met het inreisverbod dat hem opgelegd is.

Zoals reeds aangehaald betreft huidige beslissing een schending van artikel 8 E.R.V.R.M.

Het gezin wordt gevormd door verzoeker en zijn partner.

Hierboven is reeds geschetst dat verzoeker en zijn partner wel degelijk een gezinscel vormen en verzoeker zijn gezinsleven zelf wil laten officialiseren door een huwelijk.

De gezinscel van verzoeker dient bijgevolg beschermd te worden door artikel 8 E.V.R.M.

De beslissing stelt omtrent artikel 8 E.V.R.M. omtrent het huwelijk het volgende:

„Op 30.12.2016 maakte betrokkene te Mechelen melding van zijn voorgenomen huwelijk met de Belgische mevrouw [U.D.E.] (geboren te Lagos op 14.07.1968). Volgens de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de DVZ ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf, wordt betrokkene uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten niet opgeschort daar betrokkene het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgeheven is.”

Echter is deze redenering van de Dienst Vreemdelingenzaken toch kort door de bocht.

De verzoeker heeft een inreisverbod van 8 jaren. Hoe een waar gezinsleven door dergelijk inreisverbod doorkruist wordt, is evident.

Verzoeker heeft wel degelijk zich aangemeld bij de gemeente om een huwelijksaanvraag te doen. Het wordt ten andere expliciet erkend door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeker heeft een lopend beroep tegen het inreisverbod.

Het feit dat verzoeker met een kluitje in het riet werd gestuurd, dat hij zijn huwelijksaanvraag nog niet kon laten registreren, en vervolgens DVZ contacteert is kennelijk onredelijk gezien het inreisverbod aangevochten wordt.

Verder lijkt DVZ voorbij te gaan aan het feit dat ze naast het bevel tot verlaten grondgebied, ook een inreisverbod toekende aan verzoeker van maar liefst 8 jaren.

Het betreft dus geen tijdelijke verwijdering van korte periode, maar een scheiding van maar liefst 8 jaren.

Het is evident dat dit voor verzoeker wel degelijk een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verder kan verzoeker de toepassing van artikel 8 E.V.R.M. toelichten.

Artikel 8 E.V.R.M. stelt

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Artikel 8 E.V.R.M. laat na het begrip 'familie- en gezinsleven-, noch het begrip privé-leven te definiëren.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

a)

Opdat er sprake is van een effectief gezinsleven, is een feitenkwestie, die geval per geval per geval beoordeeld moet worden.

Zoals reeds geduid leefde verzoeker reeds feitelijk samen met zijn partner. Zij hebben bij de gemeente hun expliciete wens om te huwen geuit.

Deze relatie dient evident beschermd te worden door artikel 8 E.V.R.M..

b)

Artikel 8 E.V.R.M. laat na het begrip 'familie- en gezinsleven-, noch het begrip privé-leven te definiëren.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Opdat er sprake is van een effectief gezinsleven, is een feitenkwestie, die geval per geval per geval beoordeeld moet worden. De Dienst Vreemdelingenzaken erkent dit gezinsleven doch stelt dat dit omwille van de openbare orde niet opweegt tegen de veroordeling door de correctionele rechtbank.

c)

Zelfs indien uw instantie meent, dat het in casu niet gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, dient benadrukt, dat het hoe dan ook een belangenafweging moet worden gemaakt, rekening houdend met het individueel dossier.

Er dient een fair Balance toets gemaakt worden, tussen het belang van het individu en dat van de overheid, om na te gaan of er positieve verplichtingen liggen op de staat (EHRM 17 oktober 1986, REES/the United Kingdom, §37.)

Verzoeker heeft reeds meermaals kunnen duiden dat hij een effectieve relatie heeft, hetgeen overigens niet ter discussie staat.

Het kerngezin van verzoeker wordt effectief gevormd door hemzelf en zijn partner.

Door het terugsturen van verzoeker, wordt een kerngezin volledig ontruikt.

Huidige beslissing is in strijd met de positieve verplichtingen die op Dienst Vreemdelingenzaken rust en vormt een inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familieleven is in casu absoluut niet gerechtvaardigd. Artikel 8 E.V.R.M. is dan ook geschonden.

De verzoeker kreeg een inreisverbod van 8 jaren opgelegd.

Artikel 8 E.V.R.M. gebiedt de lidstaten respect te hebben voor het gezins- en familieleven en volgens artikel 3 E.V.R.M. kan niemand onderworpen worden aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Het opgelegde inreisverbod brengt een scheiding gedurende een periode van 8 jaar met zich mee. Dit houdt in dat verzoeker zich, gedurende 8 jaar, in de onmogelijkheid bevindt met zijn partner samen te leven.

Een dergelijke duur kan niet worden beschouwd als een aanvaardbare termijn.

Schendingen van artikel 8 E.V.R.M en artikel 3 E.V.R.M. zijn aldus nakend.

In casu is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen redelijke afweging heeft gemaakt.

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen recent het volgende oordeelde:

“3.7.De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke

omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.)

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: 'de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met 'alle omstandigheden eigen aan het geval' en dat met het evenredigheidsbeginsel respecteert.' (Parl.St.Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker ...

3.8. Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar een motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending dan de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende het inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd. ..."

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest 92 111 van 27/11/2012 in de zaak RvV 106 549/II, eigen markering)

De Raad voor Vreemdelingenzaken heeft zich aldus reeds uitgesproken omtrent de onwettigheid van de té algemene en stereotype motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Zoals reeds gesteld, artikel 74/11, §2, lid 2 Vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat dient rekening gehouden te worden met humanitaire redenen:

"De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen."

In casu zijn dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig.

Dat opnieuw motiveringsplicht wordt geschonden"

De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetsbepalingen, immers gemotiveerd dat aan verzoeker het bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten omdat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde documenten, omdat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en omdat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat niet werd opgeschort of opgeheven. In verband met het openbare orde probleem dat verzoeker stelt wordt uiteengezet dat verzoeker reeds werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar, waarvan de helft met uitstel gedurende vijf jaar, wegens internetfraude en dat gezien de aard, de ernst en het recent karakter van de gepleegde feiten kan worden geconcludeerd dat hij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang in de samenleving. Er wordt daarnaast ook toegelicht dat aan verzoeker geen termijn om vrijwillig het land te verlaten wordt toegekend en een dwangmaatregel proportioneel wordt geacht omdat hij niet binnen de hem toegekende termijn gevolg heeft gegeven aan een eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, omdat hij reeds werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brussel en omdat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Voorts wordt geduïd dat verzoekers asielaanvraag werd afgewezen, dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij in zijn land van herkomst een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden behandelingen. Verweerder heeft ook duidelijk aangegeven dat hij rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker een relatie heeft met een vrouw die de Belgische nationaliteit heeft en met wie hij in het huwelijk wenst te treden en heeft uiteengezet dat hij de bescherming van de openbare orde belangrijker acht dan verzoekers privé- en gezinsleven. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoekers standpunt dat de formele motiveringsplicht werd geschonden omdat niet afdoende werd gemotiveerd waarom werd geopteerd voor een terugleiding naar de grens en niet voor een minder verregaande maatregel – waarbij de Raad niet kan inzien welke minder verregaande maatregel nog zou kunnen worden getroffen ten aanzien van een vreemdeling die halsstarrig weigert om vrijwillig gevolg te geven aan de hem eerder betekende bevelen om het grondgebied te verlaten – mist feitelijke grondslag. Ook zijn bewering dat niet afdoende werd uiteengezet waarom hem geen termijn van dertig dagen wordt toegestaan om vrijwillig het Rijk te verlaten en dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden die zijn situatie kenmerken, waaronder het feit dat hij een relatie heeft met een Belgische vrouw, is een ontkenning van de realiteit. Verzoekers vaststelling dat in de bestreden beslissing geen melding wordt gemaakt van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet laat niet toe te besluiten dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de verplichting die voortvloeit uit deze wetsbepaling, met name om de specifieke omstandigheden die zijn situatie kenmerken in aanmerking te nemen. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert de Raad dat verweerder wel degelijk de relevante gegevens in aanmerking heeft genomen en heeft toegelicht om welke reden, ondanks deze gegevens, toch werd geopteerd om de bestreden beslissing te nemen.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen houdt de formele motiveringsplicht ook niet in dat verweerder elke mogelijke inlichting waarover hij beschikt dient te bespreken, dat hij gegevens moet inwinnen en toelichten die niet ter zake zijn voor het nemen van een bestuurlijke beslissing of dat hij raad dient te geven omtrent de wijze waarop een vreemdeling die niet tot een verblijf in het Rijk is toegelaten of gemachtigd zijn gezinsleven zou kunnen organiseren. De formele motiveringsplicht noopt verweerder slechts tot het voldoende uitgebreid toelichten waarom hij een bepaalde beslissing heeft genomen en aan deze verplichting heeft verweerder voldaan.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

In zake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient er allereerst op te worden gewezen dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven aan beperkingen onderhevig is en dat verweerder vermag te oordelen dat de private belangen van een vreemdeling ondergeschikt zijn aan deze van de samenleving die gediend zijn met maatregelen die erop zijn gericht de openbare orde te beschermen. Verzoeker betwist niet dat hij illegaal in het Rijk verblijft – wat een misdrijf is – en dat hij

een inreisverbod naast zich neerlegt. Hij betwist evenmin dat hij zich schuldig maakte aan internetfraude en dat hij voor de door hem gepleegde feiten werd veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf. Hij toont door ongestaafd te stellen dat hij snel uit de gevangenis werd vrijgelaten wegens goed gedrag en door voor te houden dat hij tot inkeer is gekomen, ook niet aan dat verweerder verkeerdelijk heeft geoordeeld dat hij, rekening houdend met de aard, de ernst en het recent karakter van de gepleegde feiten, een gevaar vormt voor de openbare orde. Hij laat slechts verstaan van oordeel te zijn dat een groter gewicht had dienen te worden toegekend aan het gegeven dat hij een relatie heeft met een Belgische vrouw met wie hij in het huwelijk wenst te treden. De Raad dient in dit verband op te merken dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitsersland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België kan huwen met zijn vriendin en dat het voor hem niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven in een ander land tot stand te brengen. De Raad merkt in dit verband op dat zijn vriendin weliswaar de Belgische nationaliteit heeft verworven doch dat zij ook uit Nigeria afkomstig is, zodat kan worden aangenomen dat zij vertrouwd is met het leven in dat land. In zoverre verzoeker nog stelt dat zijn partner in België verplichtingen heeft op sociaal en professioneel vlak en daarom niet met hem in Nigeria kan samenwonen kan het volstaan te stellen dat hij in gebreke blijft om aan te tonen dat dergelijke verplichtingen effectief bestaan. Bovendien moet worden gesteld dat indien twee personen met een verschillende nationaliteit wensen samen te wonen steeds minstens één van deze personen het land waarvan hij de nationaliteit heeft zal dienen te verlaten en de mogelijke implicaties hiervan op professioneel en sociaal vlak het gevolg zijn van de keuze om een gezin te vormen met een persoon met een andere nationaliteit die elders een legaal verblijf heeft. Er wordt ook niet bewezen dat verzoeker, een vierenvestig jaar oude man, niet zelf, door middel van een tewerkstelling in Nigeria, in een inkomen kan voorzien dat hem moet toelaten hem en zijn vriendin te onderhouden en dat evenmin blijkt dat zijn vriendin niet beroepsactief kan zijn in Nigeria. Zo de sociale banden van verzoekers vriendin in België door haar belangrijker worden geacht dan de band die ze heeft met verzoeker dan kan ook de waarachtigheid en de intensiteit van hun relatie in vraag worden gesteld. Verzoekers vriendin wist ook of behoorde te weten dat verzoeker op onwettige wijze in het Rijk verbleef en dat de mogelijkheid tot voortzetting van een gezinsleven met verzoeker in België dus niet gegarandeerd was. Verzoekers betoog dat hij, nu hij onderworpen is aan een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar langdurig niet in de mogelijkheid is om in België een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

In deze omstandigheden kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld en kan evenmin worden besloten dat de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten een miskennis inhoudt van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker blijft voorts ook in gebreke om aan te tonen dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij wordt onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verweerder er heeft er op correcte gronden op gewezen dat verzoekers asielaanvraag werd afgewezen en dat er geen gegevens zijn die erop wijzen dat de toestand in zijn land zou zijn gewijzigd. De bestreden beslissing heeft tevens niet tot gevolg dat verzoeker verplicht gescheiden dient te leven van zijn vriendin en zelfs indien zijn vriendin ervoor opteert verder in België te wonen terwijl verzoeker in het buitenland verblijft, omdat zij hun relatie als minder belangrijk beschouwt, blijkt niets eraan in de weg te staan dat zij contact onderhouden met de moderne communicatiemiddelen en dat hij haar op regelmatige tijdstippen uitnodigt in zijn land van herkomst. Het gegeven dat verzoeksters vriendin zou verkiezen om gescheiden van verzoeker te leven is een eigen keuze en geeft, gelet op het feit dat niet blijkt dat elders geen gezinsleven kan tot stand worden gebracht, geen aanleiding tot de conclusie dat verweerder artikel 3 van het EVRM schendt door de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

Er blijkt evenmin dat verweerder een gebrek aan respect voor de menselijke waardigheid zou hebben betoond bij het nemen van de bestreden beslissing.

Aangezien niet aannemelijk wordt gemaakt dat meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag een belemmering zouden vormen om ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat verzoeker geen gevolg gaf aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem op 10 november 2015 en op 17 juni 2016 werden betekend kan ook geen schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld.

Verzoeker kan in voorliggende zaak niet dienstig verwijzen naar de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet die voorzien in welke gevallen een inreisverbod kan worden opgelegd en welke de geldigheidsduur van een inreisverbod kan zijn. De bestreden beslissing is immers geen beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is in casu niet van toepassing en werd ook niet toegepast bij het nemen van de in voorliggende zaak bestreden beslissing.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening moet houden met het hoger belang van het kind, met het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Verzoeker is evenwel geen kind en er blijkt ook niet dat hij een kind heeft. Er blijkt evenmin dat verzoeker enig ernstig gezondheidsprobleem heeft dat verweerder over het hoofd zou hebben gezien en bij de bespreking van de voorgaande onderdelen van het middel werd reeds vastgesteld dat verzoekers gezins- en familieleven door verweerder in aanmerking werd genomen. Er kan derhalve niet worden vastgesteld dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd geschonden.

Verzoeker toont door te stellen dat de vermelding dat hij voor de bestreden beslissing werd genomen werd gehoord door de politiediensten van de zone MEWI in de akte van kennisgeving onder zijn handtekening staat vermeld niet aan dat verweerder de hoorplicht heeft miskend. Het feit dat hij zonder enig voorbehoud zijn handtekening plaatste boven deze voorgedrukte tekst laat slechts toe aan te nemen dat hij erkende dat hij werd gehoord. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt daarenboven dat verzoeker bepaalde antwoorden verstrekke aan de politiediensten en verzoeker toont niet aan dat hij niet alle vereiste toelichtingen die hij wenste te geven kon verstrekken. Ook ter terechtzitting wordt niet aangetoond dat verzoeker, indien hij nog meer uitgebreid zou zijn gehoord, enige dienstige inlichting had kunnen verschaffen waarover verweerder nog niet beschikte en die verweerder ertoe had kunnen brengen de bestreden beslissing niet te nemen.

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoeker kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de hoorplicht waarnaar in voormeld artikel wordt verwezen, dient bovendien te worden herhaald dat verzoeker werd gehoord.

Verzoekers betoog laat verder ook niet toe de schending van enige regel van de billijkheid vast te stellen. De Raad moet trouwens benadrukken dat hij enkel de rechtmatigheid van de hem voorgelegde beslissing kan toetsen en het hem niet toekomt te beoordelen of een administratieve beslissing billijk is (cf. RvS 15 december 2008, nr. 188.772).

Verzoekers toelichting dat er geen risico bestaat dat hij zal onderduiken omdat hij over een vast adres beschikt is niet nuttig, daar verzoeker niet in België vermag te verblijven.

De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder de bestreden beslissing deugdelijk heeft voorbereid en op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Er dient derhalve niet meer te worden ingegaan op de door verweerder bijkomend opgeworpen exceptie.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

G. DE BOECK